

[Justitsministeren.]

Indikation efter begge Opfattelser er fjernet i mit Forslag.

Endvidere er der den Forskel, som selv den ærede Ordfører for Kommunerne anerkender — og han anerkender virkelig ikke noget, han ikke er pisket til —, at jeg har erstattet Embedslægen med vedkommendes sædvanlige Læge. Den ærede Ordfører for Venstre kan ikke kritisere Regeringens Forslag, fordi det lægger det hele over til Lægerne, naar Kommissionens Forslag lægger endnu mere over til Lægerne.

Der var derimod, forekommer det mig, nogen Realitet i den Udtalelse af det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit vedrørende Formuleringen af det meget diskuterede Stk. 1, Punkt 1, i Forhold til Stk. 2. Det ærede Medlem ræsonnerer saaledes: Ministerens Forslag maa ikke være tilstrækkelig klart, hvis det er hans Mening, at det ikke er enhver Fare for Liv eller Helbred, der skal tages Hensyn til, idet han netop i Stk. 2 taler om *alvorlig* Fare. Efter min Mening er der nu ikke nogen Modsigelse; jeg har godt set, inden Forslaget blev sendt til Rigsdagen, at man kunde gøre den Indvending gældende, som den ærede Ordfører gjorde, men naar man særlig ønsker at fremhæve *alvorlig* Fare i Stk. 2, er Grunden den, at man skal være meget forsigtig med at foretage Svangerskabsafbrydelse paa et senere Tidspunkt af Svangerskabsperioden end 3die Maaned. Derfor er der der særlig lagt Vægt paa Ordet *alvorlig*.

Det betyder dog ikke, at en hvilken som helst Fare for Liv eller Helbred skulde være tilstrækkelig for at afbryde Svangerskab efter Punkt 1, selvfølgelig ikke. Det er blevet opfattet saaledes af forskellige — Læger ogsaa, tror jeg, det var Fru Dida Dederding, som pludselig begynder at optræde som juridisk Fortolker under Vingerne af Professor Warburg, der jo heller ikke har meget Begreb om Jura —, men det ligger der jo slet ikke i Punkt 1.

Naar der staar, at naar Svangerskabsafbrydelse er *nødvendig* for at afværge en i Sygdom eller andre Forhold begrundet Fare for Kvindens Liv eller Helbred, saa siger efter min Mening enhver normal Læsning af dette, at det er alvorlige Ting, der er Tale om, og at det ikke nytter noget, at man, som den ene af Lægerne sagde, har været ude at dyppe den store Taa i Sortedamssøen og saa kommer op og fortæller, at man har villet begaa Selvmord. Den Slags gælder ikke. Men der er yderligere en Garanti for, at der er ment noget alvorligt

med det, idet der i § 2 er henvist til Seksualklinikens Undersøgelser og Samtaler med den paagældende.

Jeg er ved at blive træt af at diskutere dette Punkt 1, som alle mener at kunne formulere bedre end jeg selv, og jeg skal derfor være villig til at klistre nogle Adjektiver paa, hvis man vil gøre det mere uklart, end det efter min Mening fortjener at blive. Det er saamænd ikke afgørende, om man ogsaa strøg Ordene „eller andre Forhold“; naar man tillige strøg „Sygdom“. Hvis man skrev „naar Svangerskabsafbrydelse er nødvendig for at afværge en begrundet Fare for Kvindens Liv eller Helbred“, staar der i Virkeligheden det samme indholdsmæssigt, som der staar nu. Jeg tror, det var den ærede Ordfører Hr. Hans Hansen (Rørby), der sagde, at han vilde være tilfreds, hvis der stod „betydelig“ eller „stor“ Fare, for det er jo Meningen med Paragraffen, at der naturligvis skal være en vis Alvor i det. Jeg har ikke noget imod, at man diskuterer dette i Udvalget, men jeg har noget imod, at man indskrænker sig til Sygdom og ser bort fra alle de andre Forhold, der kan medføre Fare for Liv og Helbred.

Den ærede Ordfører Fru Inger Gautier Schmit fremsatte en mærkelig Udtalelse, nemlig at Justitsministeren har været bange for at gøre sig til Appellinstans — altsaa i de Tilfælde, hvor Fosterdrab efter Ansøgning fra Kvinden blev nægtet. Jeg maa spørge det ærede Medlem, om det nu egentlig var saa underligt, hvis jeg havde været bange for at optræde som Appellinstans i den Slags Spørgsmaal. Det er muligt, det ærede Medlem som Justitsminister vilde have følt sig kvalificeret til at være Appellinstans, men jeg maa tilstaa, jeg vilde føle mig meget ilde berørt ved at skulle optræde som Overinstans over for Lægerne paa et Omraade som dette. Men jeg har i øvrigt ikke tænkt paa Spørgsmaalet, fordi ogsaa Kommissionen er klar over, at der bør næppe sættes nogen Appellinstans. Jeg er heller ikke sikker paa, at det praktisk taget vilde være saa heldigt med en Appellinstans — i hvert Fald ikke, hvis den var alt for mange Maaneder om at komme til Resultatet, saaledes at man kom til det Resultat, at Kvinden fik Tilladelse til at afbryde sit Svangerskab, naar hun var 6 Maaneder henne, medens Loven siger, det skal ske inden 3 Maaneder.

Det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit endte med at tale om lidt andre Ting — hvad der ikke var noget mærkeligt i — og klagede over, at der ikke skredes ind mod pornografisk Litteratur og lignende Svineri. Ja, det kan vi jo godt tage en Dis-